

Astrid Witte

DROOMJURK

De Vier Windstreken

DROOMJURK

Astrid Witte

De Vier Windstreken

Katja voelt zich onzichtbaar op school. Ze heeft geen hippe kleren, geen vriendinnen en haar telefoon is kapot. Maar dan nodigt de populaire Isa haar ineens uit voor een feestje, waar de knappe Chris haar een pilletje geeft. Even voelt ze zich gezien.

Dan gaat het mis.

Ze wordt wakker in een bedstee, met vreemde kleren, in een onbekende kamer. Iedereen noemt haar opeens Catharina. Ze is nog wel op Texel – maar dan in de zeventiende eeuw. Isa en Chris zijn er ook, maar zij gedragen zich heel anders dan normaal.

Hoe langer ze in deze oude tijd is, hoe meer ze zich herinnert – en hoe meer ze beseft dat er iets vreselijks staat te gebeuren.

Kan ze het tegenhouden? En komt ze ooit nog thuis?

Gebaseerd op het ware gebeurde verhaal over het Palmhoutwrak en de bijzondere jurken die eeuwenlang op de bodem van de Waddenzee lagen.

De Vier Windstreken

ISBN 978 94 6500 052 7

9 789465 000527

Astrid Witte

Droomjurk

Astrid Witte

DROOMJURK

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2026 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Astrid Witte
Omslag van M.E. Ander
Afbeeldingen met dank aan Kaap Skil, Texel
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284, 242 / ISBN 978 94 6500 052 7

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Gebruik van de inhoud van dit boek voor tekst- en datamining zoals bedoeld in artikel 15n en 15o van de Auteurswet is uitdrukkelijk voorbehouden.

De Vier Windstreken

1

Katja zakte iets onderuit op haar stoel. Ze voelde haar wangen gloeien en keek de andere kant op, het raam uit.

‘Nee hè, gaat het weer over haar vader.’ Luc zuchtte overdreven en draaide met zijn ogen. Er klonk wat gegniffel in de klas.

‘Luc, denk erom,’ waarschuwde Geertje, de leerkracht geschiedenis. ‘We gaan vandaag de laatste aflevering kijken van *De jurk en het scheepswrak*. Iedereen die liever een boek leest dan televisie kijkt tijdens de geschiedenisles, mag nu zijn hand opsteken.’

Er gingen geen vingers de lucht in en het werd langzaam stil in de klas. Katja staaarde nog steeds uit het raam toen de begintune van de documentaire klonk. Natuurlijk had ze hem al gezien, thuis met haar ouders op de bank. Eerst was het nog spannend om haar vader op televisie te zien, maar nu? Nu was het vooral irritant. Op het moment dat ze zijn stem weer door het klaslokaal hoorde galmen, kon ze wel door de grond zakken. Over hoe ze naar de zeebodem doken, hoe ze tegen de regels in kostbare voorwerpen omhooghaalden, hoe ze dingen achterhielden voor zichzelf in plaats van ze aan de onderzoekers te overhandigen. Hun onwetendheid over hoe ze moesten omgaan met de eeuwenoude vondsten. De documentaire nam het volle lesuur in beslag en Katja was nog nooit zo blij geweest om de bel te horen.

‘De volgende les gaan we het hebben over de vondsten uit het Palmhoutwrak,’ probeerde Geertje over het geluid van schuivende stoelen heen te melden. Katja deed haar rugzak om en verdween zo snel mogelijk uit het lokaal.

‘Ze hebben de mouw gewoon in de wasmachine gestopt,’ zei Luc aan het tafeltje naast Katja in de kantine. Zo hard dat ze het wel moest horen. ‘En die jurk afgespoeld met een tuinslang.’

‘Misschien dat de volgende generatie wat slimmer is,’ voegde Jenna eraan toe.

Katja voelde haar hoofd rood worden en boog zich over haar telefoon. Maar op het kapotte scherm was niet veel interessants te zien. Geen berichten, geen likes.

Ze had precies zicht op het populaire tafeltje, waar iedereen het ontzettend naar zijn zin leek te hebben. Isa en haar sidekicks, die altijd de juiste kleren droegen, de juiste telefoon hadden en zo'n perfecte make-up dat ze daar vast de wekker een uur eerder voor zetten. Om niet te spreken van die golvende haren. Haar eigen onhandelbare donkerbruine krullen waren een zinloos project. Iedere stijltang zou spontaan doorbranden van wanhoop.

Katja's hoofd gloeide nog harder toen Chris zich bij de populaire meiden aansloot. En helemaal op het moment dat hun blikken elkaar even kruisten. Of waarschijnlijk kwam het erop neer dat hij enigszins in haar richting keek, maar haar helemaal niet had opgemerkt. Waarom zou hij ook? Zij was toch helemaal geen date-materiaal? Bovendien was hij met Isa, al had hun verkering een hoog knipperlichtgehalte.

'Het zal je vader maar zijn,' klonk het weer naast haar. Blijkbaar hadden ze het onderwerp nog niet losgelaten.

Aan haar tafel werd een stoel naar achteren geschoven. Ze hapte even naar adem, omdat ze nog met Chris in haar hoofd zat, maar ze werd al snel wakker uit de illusie.

'Trek het je niet aan.' Bram. Ook dat nog. 'Zonder die duikers waren al die spullen nooit boven water gekomen. Ze hebben een enorme historische waarde.'

Katja verfrommelde haar boterhamzakje en stopte haar telefoon in haar tas. 'Sorry, ik moet nog naar de bieb,' verzoon ze. Alles was al erg genoeg zonder dat ze met haar nerdy buurjongen aan een tafel werd gespot.

Omdat ze niet echt een andere plek had om naartoe te gaan, ging Katja daadwerkelijk naar de bibliotheek. Ze pakte lukraak een boek van een plank en plofte neer in een zachte fauteuil. Ze dacht terug aan de voorgaande schooljaren, toen Melissa nog niet was verhuisd. Hoeveel leuker was school als je een bestie had? Of überhaupt een vriendin. Je hoefde niet elke pauze te bedenken wat je ging doen zodat je er niet supersneu uitzag, alleen aan een tafeltje. Je kon lekker giechelen om je klasgenoten

en had altijd iemand om mee af te spreken. Dit zou de tijd van haar leven moeten zijn, toch? In plaats daarvan doolde ze als een halve zombie door de schoolgangen, wachtend tot het tijd was om naar huis te gaan. Waarom moesten Melissa's ouders per se naar Amsterdam verhuizen? En waarom leek Melissa het daar veel meer naar haar zin te hebben? Aan haar berichtjes te lezen had ze al een hele club vriendinnen om zich heen. Wat deed zijzelf toch fout? O ja, ze was achtergebleven. Op een plek waar iedereen al een vriendengroep had gevormd.

Er was bijna niemand in de bibliotheek en daarom schrok Katja even op toen iemand haar gezichtsveld doorkruiste. Zodra ze zag wie het was, voelde ze het bloed weer naar haar wangen stromen. Chris. Hoe hij liep, hoe hij praatte, hoe hij ademde. Alles was perfect aan hem. Perfect voor haar en niet voor Isa. Waarom vielen jongens toch altijd voor het type 'barbie'?

Kwam hij naar haar toe? Katja wilde zich bijna verstoppen achter haar boek, maar als ze dat deed, zou ze nooit opvallen. Ze moest zelfverzekerd zijn, hoe moeilijk dat ook was.

'Hoi,' zei hij met zijn zoete stem.

Het was de eerste keer dat hij iets tegen haar zei. Katja versteende. Had hij het wel echt tegen haar?

'Hoi,' stamelde ze terug en ze moest er helemaal van kuchen.

De witblonde god pakte een boek uit het schap en begon terug te lopen naar de scanbalie.

'Goeie keuze,' zei hij nog, terwijl hij achteromkeek.

Katja staaarde naar de mythische figuur die zich steeds verder van haar verwijderde. Goeie keuze? Waar had hij het over? Haar kleding? De huistuin-en-keukensweater die ze droeg, kon onmogelijk indruk op hem maken. Maar wat bedoelde hij dan? Katja's blik daalde af naar het boek in haar handen. Ze kon wel met stoel en al door de grond zakken. Dit had een mooi begin kunnen zijn, nu was het voor altijd verpest. Tienerzwangerschappen? Ze dacht dat haar reputatie al niet slechter kon, maar het was dus toch mogelijk. Als Chris zijn mond hierover opentrok, was ze het schandaal van de school. En voor iets dat helemaal niet waar was. De socials zouden barsten van de haatberichten. En een andere school was geen optie, want er was maar één middelbare school op het eiland. Haar

ouders overhalen om ook naar Amsterdam te verhuizen, dat ging hem echt niet worden. Ze waren rasechte Texelaars. Nog een paar jaar, dan kon ze het eiland verlaten. Nu moest ze eerst nog door deze ellende heen.

2

‘Hoe was het op school?’ vroeg Katja’s moeder, terwijl ze de pannen op tafel zette.

‘Gewoon,’ antwoordde Katja. Ze vertelde maar niet dat ze een nieuw dieptepunt had bereikt. Al was er nog niets op social media verschenen over haar geweldige boekkeuze. Zou Chris het voor zich hebben gehouden?

‘Waar is pap?’

‘Die is nog bij de duikclub. Ze moesten iets bespreken.’

Het zou ook weer eens niet zo zijn. Haar vader woonde zo ongeveer in het clubhuis. Af en toe leek het wel of hij het daar belangrijker vond dan hier. Ze waren nou eenmaal op de landelijke televisie geweest. En met die nieuwe boot met allerlei technische snufjes moesten ze extra vaak het water op. Maar wat maakte het haar ook eigenlijk uit.

‘Weet je zeker dat hij geen affaire heeft?’ grapte Katja.

‘Doe niet zo mal.’

Zelf geloofde ze dat natuurlijk ook niet, ze dolde maar wat.

‘Mam, heb je er nog over nagedacht?’ vroeg Katja, toen ze aan tafel zaten. Ze aten sperziebonen, niet haar favoriet, en ze prikte wat in haar eten.

‘Waarover?’ vroeg haar moeder.

Katja knikte naar haar telefoon, of wat daarvoor moest doorgaan. Het was een afgedankt exemplaar van haar vader. Gebarsten scherm en zo traag als een uitgedroogde slak op een snikhete zomerdag. Zonder internetabonnement, alleen wifi.

Haar moeder zuchtte. ‘Je weet dat we krap bij kas zitten.’

‘En die nieuwe duikoutfit van pap dan?’

‘Daar heeft hij heel hard voor gewerkt. We moeten nou eenmaal keuzes maken.’

En die keuze viel niet op haar. Want hoe belangrijk was het nou dat je een goed werkende telefoon had? Om maar niet te spreken van het juiste merk sneakers en kleren die niet uit de kringloopwinkel kwamen.

‘Ik wil er zelf ook voor werken,’ mopperde Katja. Een zaterdagbaantje was

toch een perfect idee? Ze had toch geen vrienden, dus wat moest ze het hele weekend doen?

‘Je weet hoe we daarover denken. Eerst school, dan werken. Als je resultaten eronder lijden, krijg je daar straks spijt van. Je wil toch gaan studeren?’

Katja murmelde wat. Alsof ze het hele weekend met huiswerk bezig was. In plaats daarvan zat ze maar wat op social media te scrollen. Te kijken naar de perfecte levens van haar schoolgenoten. Milkshakes, lipsticks, feestjes, jongens.

‘Eet je je bonen even op, we hebben nog vla.’

Weekend. Katja maakte haar huiswerk en las een paar hoofdstukken in een boek. Daar kon ze helemaal in opgaan en ontsnappen uit de realiteit. Maar nu was ze even klaar met lezen en zat ze zoals gewoonlijk wat op haar laptop rond te klikken. Niets op haar socials, geen berichten, gewoon niets. Waarschijnlijk kenden meer mensen haar vader dan haar. Wat zou er gebeuren als ze in haar blootje op school verscheen? Merkte iemand haar dan op? Katja klapte haar laptop dicht en staarde uit het raam. In het schuurtje van de burens bewoog iets en ze hoorde een zaag. Door het ruitje zag ze Brams hoofd, wat was hij nu weer aan het doen? Ach, ze had toch geen andere plannen, dus liep ze haar kamer uit en de trap af.

Katja scharrelde door de tuin alsof ze daar toevallig een rondje maakte, en probeerde door de struiken heen de openstaande deur van de schuur binnen te kijken om te zien met wat voor project Bram bezig was. Maar ze zag alleen zijn rug en drukke bewegingen. En hoorde het getik van een hamer en gereedschappen die werden opgepakt en weer neergelegd. Waarom wilde ze het eigenlijk weten? Net toen ze zich wilde omdraaien om terug naar binnen te gaan, bleef ze met haar voet achter een bloempot haken en kwam ze met een plof languit op het gras terecht. Snel krabbelde ze overeind en klopte haar trui af. Vervolgens maakte ze een sprongetje omdat Brams gezicht boven de struiken uit torende.

‘Aan het tuinieren?’ vroeg hij sarcastisch.

Katja haalde haar schouders op en zocht naar een antwoord dat er niet was. ‘Ik verveel me.’

Bram aarzelde even. ‘Misschien wil je me helpen?’

‘Best.’

De doorgang tussen de struiken waar ze vroeger zo veel gebruik van hadden gemaakt, was bijna dichtgegroeid, maar Katja wist zich er nog net doorheen te wurmen. Ze volgde Bram het schuurtje in, waar allemaal hout, spijkers, schroeven en gereedschap op de werkbank en over de vloer verspreid lagen.

‘Wat doe je?’

‘Ik maak een egelhuis,’ antwoordde hij.

Een egelhuis, echt een nerd-activiteit. Maar ook wel weer grappig.

‘Er zitten de laatste tijd weleens egels in de tuin, heb je ze niet gezien?’

Egels? Nee, natuurlijk niet. Dichter dan een verdwaalde vogel op haar vensterbank kwam ze niet bij het dierenrijk. Terwijl ze vroeger met zoveel plezier hutten had gebouwd in de tuin en in het bos. Katja haalde haar schouders op.

‘Ze hebben een beschutte plek nodig. Ik heb dit bouwplan van internet gehaald, het lukt aardig.’

Een papier met allemaal vlakjes en afmetingen. Ze zou niet weten waar ze moest beginnen. Maar Bram was altijd al technisch geweest.

‘Kun je me die nijptang even aangeven?’ vroeg hij.

Katja keek om zich heen. Ze pakte lukraak een tang van het kastje.

‘De andere graag.’

De blauwe tang was de juiste en Bram trok er een krom geslagen spijker mee uit het hout.

‘Weet je nog?’ begon hij. ‘De vogelhuisjes?’

Dat was ze totaal vergeten. Bram en zij hadden vroeger van die fases waar ze helemaal in opgingen. En een daarvan was de vogelhuisjesfase.

‘Dat die vogels nooit gespietst zijn op die uitstekende spijkers van mij,’ lachte ze.

‘Je deed in ieder geval je best.’

‘Maar ze waren nooit zo mooi als die van jou.’

Bram keek op van zijn project. ‘Herkansing met het egelhuis?’

‘Op jouw verantwoording.’